

let hen i dette Lovforslag, naar alle Bidragene komme til Anvendelse under alle Forhold og i Følge alle Paragrafer, har Bestemmelsen mindre at sige, end den vilde have under andre Forhold. § 3 giver Betingelser for Alderdomsforsørgelsen eller rettere for Tilskud til Alderdomsforsørgelsen, og bør altsaa sammenholdes med den tilsvarende Bestemmelse i § 71 i Lovforslaget om det offentlige Fattigvæsen. I § 71 i Lovforslaget om det offentlige Fattigvæsen fordres, at Vedkommende skal have naaet 60 Aars Alderen. I dette Lovforslag fordres kun den Betingelse, at hans Selvhjælp skal være begyndt. Imidlertid har den ærede Ordfører, om jeg husker ret, udtalt sig saaledes — der er jo for øvrigt ogsaa Andre, der have døet derved — at der ikke for mig er særlig Grund til at omtale dette nærmere. Jeg tror, den ærede Ordfører har sagt, at han i saa Henseende var villig til at imødkomme Ansfer fra anden Side. Den anden Betingelse, der opstilles i Regjeringens Lovforslag, er, at Vedkommende ikke hidtil har nydt Fattighjælp. Jeg indrømmer, at denne Bestemmelse ikke kunde være optagen her, da den Vedkommende ikke godt kan komme i det Tilfælde at have nydt Fattighjælp, idet han i Følge § 4 har ubetinget Ret til at faae Hjælp af Understøttelseskasen i alle Tilfælde. Endelig staar der i Regjeringens Lovforslag den Betingelse, som jeg betragter som den allervæsentligste, nemlig, at Vedkommende skal være i Trang. Denne Betingelse findes ikke optagen her (En Stemme: Jo!). Paa en Maade ganske vist, idet der er givet en Definition paa, hvad legal Trang er. Den legalt Trængende er den, der ikke har den og den ansøgte Indtægt. Det er rimeligt nok, at han skal anses for at være Trængende, thi jeg antager dog, at man kun har tænkt sig at ville understøtte den, der er trængende. Det er altsaa den legale Trang, man her giver en Definition paa. Det er imidlertid erkjendt, ogsaa saa vidt jeg veed af den ærede Ordfører, at det er en overordentlig vanskelig Opgave at give en saadan Definition, idet Livsforholdene for de forskjellige Personer ere overordentlig forskellige. Det kan saaledes meget godt være, at en enkelt Person, som har 150 Kroner foruden Tilskud af en Alderdomsforsørgelseskasse, er ganske vel stillet og altsaa ikke behøver Tilskud; faar han alligevel Tilskud, er det en Præmie for Sparommelighed, det kan ikke blive til Andet. Jeg indrømmer at det er overordenlig Meget værd, at Vedkommende sikrer sig en Livrente, og at det fortjener Anerkjendelse; men den Anerkjendelse, dette skal have, er dog mere den Anerkjendelse, han faar af sine Medborgere, fordi han har sikret sit Liv saaledes, at han kan leve paa en hæderlig Maade, end det er en Pengespræmie, han skal have. Men jeg ser ikke rettere, end at man ved denne Bestemmelse netop giver en saadan. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at

der er en Bestemmelse i § 3, som forrykker Forsørgelsesstedet. Ifølge § 71 af Fattigloven maa man antage, at Vedkommende skal have Hjælp paa det Sted, hvor han er forsørgelsesberettiget, men ifølge § 3 i dette Lovforslag skal han have Understøttelse paa det Sted, hvor han i det sidste Aar har haft fast Ophold. Jeg indrømmer, at dette har mindre at sige, da der i Reglen efter denne Paragraf vil være Tale om Refusion fra Staten; men jeg tror ikke, det er heldigt, at man ved en saadan Lov forandrer den almindelige Regel, og jeg skal gjøre opmærksom paa, at der er Tilfælde, i hvilke det dog kunde faae Betydning, nemlig over for de af Kommunerne garanterede Forsørgelsesanstalter. Det er nemlig ogsaa en ny Regel, der gives i denne Paragraf, at Stat, Amts-, Kjøbstads- eller Sognekommuner kunne garantere Forsørgelsesanstalter. Det vilde være en mærkkelig Myndighed at give Sognekommuner, at de kunne garantere Forsørgelsesanstalter. Naar man veed, hvor overordentlig Meget der hører til at have fuld Sikkerhed og hvor overordentlig stor Risiko der kan løbes derved, vilde det ganske vist for en lille Kommune være en meget mislig Sag, hvis man vilde give den en saadan Bemyndigelse, ligesom man jo ogsaa i det Hele har erkjendt, at Forsørgelsesanstalter af denne Art bør være indrettede for større Kredse. Man har jo her i Landet egentlig fastsat, at det Normale var, at Staten tog denne Sag i sin Haand som den, der med størst Sikkerhed kunde beregne Præmien. Jeg tror for Resten, at den ærede Ordfører erklærede sig villig til at godkjende en Forandring heri og gaa over til Regjeringens Lovforslagets Bestemmelse, hvorved man ganske vist vilde naae Noget, som for mig vilde være mindre støvende end, hvad der her er foreslaaet om Bemyndigelse for Sognekommuner til at paatage sig den overordentlig usikre og sværende Risiko for al Fremtid, der følger af at garantere Forsørgelsesanstalter. Der er i denne Anledning sagt — jeg tror ogsaa, at den ærede Ordfører for Forslagsstillerne udtalte det — at der ogsaa kunde gjøres noget Andet, nemlig at man i enhver Kommune kunde holde en Agent for Statens Livsforsikringsanstalt. Jeg kan være enig med det ærede Medlem i, at man kunde gjøre noget Mere, end man gjør, i denne Retning; jeg tror, at man kunde gjøre det mulig for de smaa Kommuner at træde i Forbindelse med Statsanstalten. Det er imidlertid vanskeligt for denne at strække sine Virkninger ud paa Landet i de smaa Kommuner, men jeg tror dog, at det er muligt at tilvejebringe Forbindelsen. Man vilde derved ganske vist bebyrde Kommunerne med en hel Del Uleilighed, men det gjør man jo i saa mange Retninger, og det vilde være en Velgjerning, om man gif videre i denne Retning, end nu er Tilfældet. De Udgifter, der er Tale om efter § 3, ville ikke bringe Kommunerne nogen Fare, fordi de dækkes af Statskassen. Jeg skal imidler-